

Een jongen op bezoek bij zijn opa, stelde een moeilijke vraag: “Opa, ik doe dit jaar mijn Vormsel, maar ik weet niet goed waarom. Ik weet dat jullie dat graag zouden hebben en dat is zeker een goede reden, maar toch... ik begrijp het niet allemaal.”

Opa werd een beetje verrast door die vraag. In zijn tijd was het evident dat je je Vormsel deed. Je stelde je daar geen vragen bij. Hij moest ook wel even nadenken. Hoe leg je dat uit aan een zinzoekende twaalfjarige? Hij herinnerde zich dat er iets te doen was in de kerk die avond en nodigde zijn kleinzoon uit om mee te gaan.

In de kerk was het best wel druk. Er waren heel wat kinderen met hun begeleiders. Mensen in fluo-groene truien liepen ietwat drukker heen en weer. Een man met een kruisje rond de hals en een vreemde kraag aan zijn hemd was er ook. “Een priesterboord,” wist opa te vertellen. Er waren lichten en een groot scherm. Er was ook een liveband. Helemaal anders dan tijdens de andere bezoeken die hij bracht aan de kerk.

Ze namen plaats op één van de stoelen. Het voelde allemaal nog wat onwennig. Op het scherm kwamen nu en dan andere kinderen in beeld. De ene was al meer enthousiast dan de ander. De jongen bekeek het allemaal heel goed. Plots waren zijn buur en hijzelf in beeld op het grote scherm. Hij wist even niet goed wat hem overkwam, maar het meisje dat naast hem zat, kreeg een glimlach op het gelaat en bood spontaan haar hand aan voor een *high five*. De jongen beantwoordde deze *high five* en werd er ook wat vrolijk van. Het ijs leek onmiddellijk gebroken.

Een man, ook weer in fluogroen, nam het woord en leerde de aanwezigen enkele liederen aan. Eens de band muziek begon te spelen, voelde je de sfeer in de kerk veranderen. Het aarzelend gezang in het begin, ging al snel over in samen enthousiast musiceren. Maar toen het inzingen erop zat, kwam gauw de stilte terug. Heel even, tot een jonge dame op het altaarpodium verscheen en het woord nam. Ze zouden die avond zingen, bidden en luisteren naar getuigenissen. Zo vertelde ze toch. Ze bedankte ook de lokale verantwoordelijken. “Maar eigenlijk,” zo sprak ze, “is het Jezus die ons hier verwelkomt.”

Er was helemaal geen Jezus te zien, maar de sfeer op dat moment, de gedragen stilte, de ingehouden spanning, ... zorgde ervoor dat je dat makkelijk kon aannemen. Jezus was in het moment...

Wat volgde was een boeiend verhaal over olie en vuur. Betekenisvolle symbolen die alles te maken hebben met het Vormsel. De jongen begreep alvast dat het Vormsel niet iets heel gewoon was. Ze hoorden iets over koning David die ook gezalfd werd met olie. Lukaku vertelde over hoe psalmen een belangrijke rol spelen in zijn leven. Het samen zingen, het samen stil maken, samen bidden, ... het verenigde allen die daar aanwezig waren.

De man met de priesterboord kwam ook aan het woord. Volgens de jongedame was hij de bisschop. Hij vertelde hoe hij, of zijn vormheren, het bisdom zou doorkruisen om de jongeren te zalven. Om ze een zegel op te leggen... om ze te doen glanzen, om je te laten blinken in je vel, om je het geschenk van Gods Geest te geven, voor altijd. Zijn stem was zacht en wat hij vertelde was bemoedigend. Je hebt supporters, zoals je ouders, zoals je meter en peter, maar ook God. "Wees niet bang," sprak hij, "wees niet bang, je bent nooit alleen." Opa zag hoe zijn kleinzoon geboeid naar het verhaal aan het luisteren was. De jongen voelde een gewicht van zijn schouders glijden. Hij dacht bij zichzelf: "ik mag twijfelen. Het is niet erg als ik het nog niet goed begrijp. Hoe dan ook... ik ben nooit alleen..."

Toen verder gegaan werd met een tekst uit de bijbel, lette hij extra op voor wat gezegd werd. "Enthousiasme" was een sleutelwoord. In het verhaal werden mensen enthousiast toen ze vervuld werden van de Geest. In de getuigenissen zagen ze mensen die met eenzelfde enthousiasme vertelden hoe ze geraakt worden door Jezus, God en de Geest.

De pianist, ook in fluogroene trui, vertelde aan de jonge dame hoe hij blij werd van de verhalen die hij die avond had gehoord. Ze zongen een swingend Gospellied, alweer over die goede God. Spontaan stond iedereen recht en zong het uit. De hartjes jubelden van vreugde. Dat kon je op die vele blije gezichten lezen. Mensen werden bedankt en het zingen groeide uit naar een hoogtepunt. De laatste dia op het grote scherm was 'let it shine'. De jongen begreep het: je mag glanzen, je mag blinken.

Opa legde zijn hand op de schouders van zijn kleinzoon en vroeg: "En? Heb je nu een antwoord op je vraag?" De kleinzoon nam opa's hand en antwoordde: "Ik weet nu goed wat ik mag verwachten en dat stelt mij gerust. Ik geloof ook dat ik niet bang moet zijn. Ik zie het best wel zitten, maar ik begrijp nog niet goed hoe die Geest van God in mij zal werken. Of hoe ik dat zal voelen."

Opa nam zijn kleinzoon bij de schouders en liet hem rondkijken in de kerk. De mensen in het fluogroen gaven elkaar een high five, of een handdruk, volwassenen, jongeren en kinderen gaven elkaar een knuffel. Blij dat het weer goed gelukt was. Hier en daar was er een gelukkig weerzien met één van de begeleiders of mensen van de kerk. Iedereen leek op zijn gemak en zag er vrolijk uit. Je had zin om er bij te horen. "Wat die mensen voelen en samen doen, dat is het werk van Gods goede Geest. Zij komen samen in Zijn naam. Je moet niet zoeken naar de Geest... Hij brengt je in beweging, brengt mensen bij elkaar, geeft smaak en pit aan het leven, Hij maakt je enthousiast."

Opa werd er zowaar een beetje stil van en de kleinzoon merkte de ontroering in de ogen van zijn grootvader. Hij gaf zijn opa een knuffel en sprak: "Wees niet bang!" Opa streek de jongen in zijn haar en antwoordde: "Zie je wel, ik denk dat de Geest ook bij jou al begonnen is."

Goede God

U ziet ons graag...
U bracht ons samen...
U brengt ons samen in beweging.

In Uw woord,
in de symbolen van olie en vuur,
getuigt U van Uw liefde voor al wat is.

Ik ben niet bang,
Ik ben niet alleen,
Ik voel me glanzen,
Ik voel me enthousiast.

Ik hef mijn handen op naar U.
Ik zing mijn vreugde uit:
zoals David toen,
zoals zovelen nu.
Ik wil het verder vertellen.

U raakt me,
U zet mij in vuur en vlam.

Bedankt om mij te laten delen
aan het werk van Uw Geest.
Voor alle goede mensen
met wie ik dit mocht delen.
In hen mocht ik U ontmoeten.

Blijf ons inspireren...

Ik ben niet bang,
want ik ben nooit alleen.

Amen.

Tom Vandamme
3 maart 2020
